

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

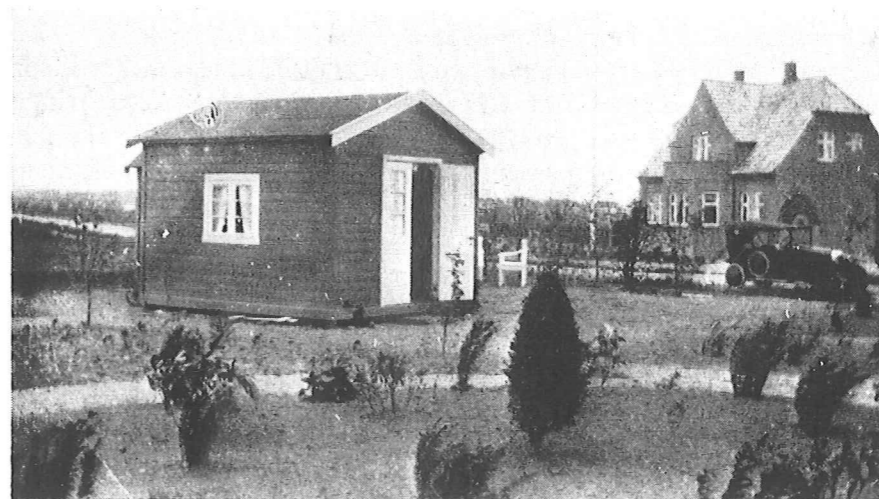
Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

GLADSAXE GYMNASIUM

1956-1981

Et prunkløst lille træhus og en bil af gammel model. Vi er tilbage i svundne tider, hvor GG ikke engang eksisterede som et blink i politikeres og byplanlæggeres øjne.

Men på dette sted byggedes senere det skolekompleks, der kom til at rumme Buddinge skole og Gladsaxe gymnasium – og Gladsaxe Teater!

»Med dette hefte vil jeg gerne byde alle elever velkommen til et nyt skoleår på Gladsaxe gymnasium.«

Sådan indledes i reglen vort årlige introduktionsskrift, der er fremadskuende, fyldt med relevante oplysninger om det kommende skoleår.

Dette jubilæumsskrift skal imidlertid pege tilbage, lade tankerne gå ad erindringens kringlede veje, bringe situationer frem af glemselens bunke, give anledning til sammenligninger, måske lærerige, men i hvert fald give glimt af Gladsaxe gymnasiums historie 1956–1981.

Vi har i Danmark mange gamle ærværdige gymnasieskoler, der i århundreder har været centrer for den videregående uddannelse. Det var skoler med prestige og med stor betydning for vor kulturelle udvikling.

Gladsaxe gymnasium har kun 25 år at se tilbage på; men vi fik alligevel ved starten automatisk indbygget gymnasieskolens overleverede prestige og traditioner. Det blev for os en arv, som vi var stolte af, men som også gav os visse bindinger. I 1960'erne og 1970'erne fandt store strukturændringer sted, hvorfra vores nuværende opbygning med linie- og grendeling stammer. Vi fik også flere elever og især flere piger. Det ændrede ikke blot fagfordelingen, stofvalget og stofmængden, men også arbejdsformen. Det blev en arbejdsplads, hvor samspillet mellem elev og lærer blev mere og mere afgørende, og hvor tekniske hjælpemidler vandt indpas. Gladsaxe gymnasium forandrede sig, ligesom samfundet forandrede sig. Fulgte vi hurtigt nok med? Det vil de næste 25 år kunne svare på.

Hans Neumann

Om at holde i hånd

Da jeg for 10 år siden skulle følge min søn i skole for første gang, husker jeg tydeligt, hvordan en lille varm barnehånd knugede sig fast til min. Usikkerheden og frygten for det ukendte nye blev ligesom mindre, når bare man kunne holde én i hånden. De næste par dage fulgte jeg ham også i skole, men kunne mærke at grebet om hånden blev svagere og svagere. Og en dag løb han selv i skole, uden at have nogen til at holde sig i hånden.

Så blev han stor, og en dag skulle han begynde at gå på Gladsaxe gymnasium. Ny skole, nye lærere og nye kammerater – og selvfølgelig sommerfugle i maven igen, som for 10 år siden. Da jeg kørte ham derop, mærkede jeg påny en lille varm barnehånd. Ikke fysisk, for det var han blevet for »stor« til, men den var der. Varm, knugende og frygtløs.

Allerede dagen efter var der ikke behov for den faderlige hånd. Skolen havde stået klar med fremstrakte hænder og modtaget både ham og hans kammerater på en varm og naturlig måde.

Samme usynlige, venlige og vejledende hænder mærkede jeg selv straks, da jeg blev valgt ind i skolerådet. Da det første møde var overstået, følte jeg mig allerede på hjemmebane. Lærere, rektor og elever havde på mindre end 2 timer demonstreret den gode ånd og det sammenhold, der hersker på skolen.

Gladsaxe gymnasium, kun 25 år ungt og dog så traditionsrigt og erfarent. En skole vi med tryghed kan betro vore børn, og en skole der kender kunsten: at holde i hånden.

René Arentoft
formand for Skolerådet

Fhv. skoledirektør Thorkild Hansen

Gladsaxe Gymnasium gennem 25 år

For 26–27 år siden erhvervede Gladsaxe kommune arealet mellem Buddingevej, også kaldet Ring B3, og Buddinge Hovedgade.

Der blev fostret mange gode tanker og ideer om det offentlige byggeri, der skulle placeres på denne ret store grund. Man talte og diskuterede om en folkeskole, et gymnasium, en teatersal, en biograf, et bibliotek og et ungdomscenter med plads til mange aktiviteter for børn og unge.

Men det gik snart op for kommunalbestyrelsen, at pladsen slet ikke kunne rumme de mange udmærkede projekter, når der også skulle være – og det skulle der – et passende antal P-pladser.

Der måtte skæres ned, og man samlede sig sluttelig om en folkeskole, Buddinge skole, og et gymnasium, Gladsaxe gymnasium.

Børnetallet voksede stærkt i kommunen i 50–60'erne, og der var en udtalt mangel på klasselokaler til folkeskolens undervisning.

De store årgange var ved at gøre sig gældende, hvilket f.eks. viste sig som et voldsomt pres på gymnasierne.

Skolerne i Gladsaxe havde gennem årene især fået deres gymnasieegnede elever anbragt på Lyngby Statsskole,

men også på andre gymnasieskoler i det storkøbenhavnske område.

Gymnasiekapaciteten i hovedstads-egnen var for ringe og presset fra de unge stærkt voksende.

Det var altså en meget nærliggende tanke at etablere et kommunalt gymnasium – vi havde simpelthen ikke tid til at vente på en evt. placering af en statsskole i Gladsaxe.

Det var ikke uden besvær at opnå en ministeriel godkendelse af gymnasieplanen – og det blev forøvrigt ikke så lidt sværere, fordi vi i kommunen havde gjort os nogle tanker om at sammensveje en folkeskole og et gymnasium med fælles lærerværelse og tildels fælles faglokaler.

De lokale skolemyndigheder så gerne, at der kunne etableres et tættere samarbejde mellem de to skoleformer, således at de dengang meget tydelige grøfter mellem de to lærerkategorier kunne kastes til, til gavn for lærerne, der ganske givet kunne berige og inspirere hinanden både fagligt og pædagogisk og i deres forhold til de fælles elever.

De to skoleprojekter var naturligvis afpasset i størrelse efter de da kendte elevprognoser og ville kunne huse skolerne på rimelig måde under hen-

syn til det påtænkte samarbejde.

Der var masser af god vilje fra alle sider til at gennemføre samarbejds-ideen. Både rektor og skoleinspektør med deres lærerforsamlinger var indstillet på at få noget ud af dette skoleforsøg.

Og det startede også i udmærket fin stil for præcis 25 år siden. Men desværre passede elevprognoserne heller ikke helt dengang. Begge skoler blev for store på meget kort tid. Det fælles lærerværelse blev for lille og fællesbrug af faglokalerne kunne ikke gennemføres, kapaciteten var for ringe.

Hver for sig pressede skolerne på for at erobre lokaler fra hinanden ved hvert nyt skoleårs begyndelse. Snart kørte hver skole sit eget løb, og alle de skønne tanker måtte mere eller mindre skrinlægges.

Det skal imidlertid slås fast, at der alle dage gennem de mange år har hersket så nogenlunde fred og dragelighed mellem ledere og lærere i skolekomplekset. Det lykkedes hvert år – med skoledirektøren som opmand – at finde frem til den bedste – i hvert fald den rimeligste – løsning på det kommende års lokalefordeling.

Et ikke mindre problem brugsmæssigt blev de to skolars fælles festsal, der også skulle rumme det nystartede og stærkt voksende Gladsaxe Teater. Det var et puslespil at få de tre institutioners brug af aulaen organiseret på en sådan måde, at de generede hinanden mindst muligt. Foruden de to skoleledere kom nu også teaterlederen ind som deltager i lokalefordelingsmøderne.

Der var problemer nok og ønsker nok om bedre plads for alle.

Der er forløbet 25 år for Gladsaxe gymnasium, og Gladsaxe kommune har for længst solgt Buddinge skole og foræret Gladsaxe gymnasium til Københavns amt. Alle amtets primærkommunale gymnasier overgik for nogle år siden til amtsadministration, men længere nåede man heller aldrig, idet statsgymnasierne i amtet stadig er forblevet i statsligt regie.

Det kostede oprettelse af en skole-

administration på amtsplan, uden at det var muligt at opnå tilsvarende administrative besparelser hos de berørte kommuner i amtet.

Burde man ikke have nedlagt amterne i forbindelse med kommunesammenlægningerne?

Nå, det skete ikke, og nu kører Gladsaxe gymnasium ind i de næste 25 år til glæde og gavn for mange, mange unge i og omkring Gladsaxe kommune.

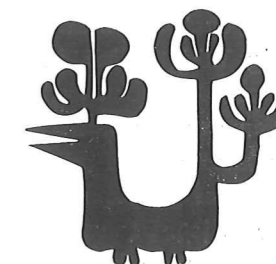
Jeg ser ingen ulykke i, at så mange unge som muligt får en studentereksamen. Den danner et udmærket, alment grundlag for en tilværelse i vort meget komplicerede samfund af i dag. Man skal blot ikke forestille sig, at det er absolut nødvendigt, at alle studenter skal fortsætte ind i en videregående rent boglig uddannelse. Det bliver vel 23 årgange af unge, der nu er dimitteret fra Gladsaxe gymnasium. Langt de fleste af dem

har fundet sig en vej frem, og de første havde forholdsvis let ved at finde en placering i samfundet, medens de seneste årgange har haft og har store problemer – desværre.

Gennem tiderne har der været knyttet en lang række skoleledere og lærere til Gladsaxe gymnasium, og der er vel ved denne lejlighed grund til at nævne rektorerne Willy Hellner, Svend Norrild, Helge Larsen og Hans Neumann, der alle sammen støttet af skiftende lærere har bidraget til gymnasiets gode omdømme og navn.

Jeg ønsker alle elever, ledelse, lærere, skolerådsmedlemmer og andre, der i dag er knyttet til Gladsaxe gymnasium, hjertelig til lykke på jubilæumsdagen og mange fold held og lykke for fremtiden.

Thorkild Hansen
Gymnasiefødselshjælper

Rektor i 1960'erne

Det var en stor forandring at komme fra Nykøbing F. katedralskole til Gladsaxe gymnasium. Katedralskolen var relativt ny, bygget før gymnasiet i Gladsaxe, men i modsætning til sidstnævnte var den overdimensioneret, så det hændte, at vi havde flere klasselokaler end klasser, en ren svir i 1960'erne.

På Gladsaxe gymnasium var det omvendt, flere elever end der var klasser til og derfor nogen forvirring og overfyldning på gangene – både af vore egne elever, af Buddinge skoles elever, af ældre elever i voksenundervisning og nu og da en skuespiller, der havde forvildet sig fra teatret i festsalen, som gymnasiet også skulle bruge til gymnastiktimer. Det hændte vel, at nogen blev borte i forvirringen en tid, og afstande, gange og trapper gjorde jo, at det var svært at skyde gennem en undskyldning for at komme for sent til en time. Sådanne undskyldninger var der unægtelig også en del af! Selv sikrede jeg mig tidligt visse pejlemærker, jeg kunne styre mine skridt efter.

Men trods alle disse besværligheder lykkedes det at føre et gymnasium igennem på forholdsvis hæderlig vis, mener jeg. Der var fra alle sider god vilje til at få tingene til at glide. Det

gjaldt Buddinge skoles ledelse, teatret og voksenundervisningen, vores pedel, og hvad angik gymnasiets lærere så fornemmede jeg, at de trange forhold skabte et særligt sammenhold og udbyggede evnen til at tage tingene som de kom, endda som regel med godt humør, til tider tilsat en del resignation.

I mismodige stunder, som der dog ikke var så mange af, kunne man i sit indre høre Brorsons: Her vil ties, her vil bies. Selv om der absolut ikke var tavshed på Gladsaxe gymnasium om pladsmangel, statisk elektricitet og politiske verdensbegivenheder, så måtte vi jo vente – vente på udvikelse og nybyggeri, forøvrigt som mange andre skoler i de år, da uddannelseseksplosionen var på sit højeste. Men vi fik da fabrikslokaler på Telefonvej! Og hvor berettiget eleverne end kunne synes at de burde have bedre lokaliteter, så var det forbavsende at se, hvad de kunne få ud af en fest i salsalen og det tilstødende gangareal, og hvor mange der kunne være. Det overskred mange gange, hvad der i lærebogen om skolehygiejne stod om kvadratmeter og kubikmeter luft pr. individ!

Og eleverne! Hvordan var så de? Skabt af samme art ler som eleverne

i Nykøbing og andre steder! Der var nok forskel i temperament og udfoldelse, som der var forskel på det landlige Falster med dalende folketal og det hurtigt voksende Gladsaxe i et storbyområde. Men bortset fra disse fortrinvis miljøbestemte forskelle, så var det de samme problemer: usikkerhed over for fremtiden og sig selv sammen med oprørstrangen og stærk selvhævdelse – som forholdet vist er for enhver generations 15–18-årige.

Jeg havde aldrig fortrudt at jeg blev lærer og jeg fortrød heller ikke, at jeg søgte til Gladsaxe som rektor. Det blev en kort periode på GG. Jeg havde fra min tidlige ungdom været politisk aktiv, og da så efter januarvalget 1968 mine gamle politiske kammerater, som jeg havde arbejdet sammen med i mere end 30 år, skulle danne regering og de tilbød mig at være med, valgte jeg at prøve kræfter på en helt ny opgave. Heller ikke det fortrød jeg, selv om det sved i øjenkrogene, da jeg for sidste gang lukkede døren til rektorkontoret for få timer efter at sidde i det første ministermøde.

Det er nu 13 år siden og GG fylder 25 år. Jeg ønsker til lykke og god fart videre frem – og siger tak til skoledirektion og mine kolleger for den tid jeg var ved GG.

Helge Larsen

Gymnasieelev i 1950'erne

Jeg ved ikke, om det er symbolsk, men et par af de begivenheder, jeg erindrer bedst fra min gymnasietid, er den første dag på Gladsaxe Gymnasium i 1956 og dimissionen i 1959. Den første dag mødte vi op som sammenbragte børn fra hele Gladsaxe kommune, men det viste sig hurtigt, at der var gamle bekendte imellem, og selv om introduktionsarrangementer var et ukendt begreb, kom klassen ret hurtigt til at køre og vi gled ret harmonisk ind i den gymnasiale hverdag.

Der var dog også et par falske toner i tilværelsen. Jeg kom selv med mellemskoleeksamen og havde ligget i toppen af min klasse med gode karakterer, som kunne fås uden alt for meget arbejde. I gymnasiet kom jeg virkelig på arbejde, og den første karakterbog i første gymnasieklasse var ikke sjov at vise frem derhjemme.

Klimaet i klassen var godt. Der var nogle, man kom mere sammen med end andre, og der var forskellige politiske opfattelser, men vi kunne uden større problemer være i værelse sam-

men og hver for sig mene, hvad vi ville.

Jeg er ikke sikker på, at lærerne altid syntes, at vi var lige sjove at have med at gøre. Som matematikere mente mange af os, at naturvidenskaberne kom i første række, medens de humanistiske fag bare skulle overlevs. I sprogfagene dansk og fransk mindes jeg ikke, vi var særlig positive.

For mit eget vedkommende må jeg dog sige, at både historie og oldtidskundskab åbnede nogle nye horisonter, og jeg har siden fundet blivende beskæftigelse i disse fag.

Jeg har i øvrigt gjort den erfaring, at selv om jeg ikke brød mig ret meget om et fag, så sivede der noget ind alligevel. Da jeg i efteråret 1962 begyndte at læse historie, fik jeg brug for mine franskkundskaber, som havde ligget brak siden 1959, og det viste sig, at der stadig sad forbløffende meget fransk inde i hovedet på mig.

Man har i tidens løb ofte hørt den påstand, at eleverne i gamle dage var

bedre, end de er i dag. Set ud fra en helhedsbetragtning er jeg ikke så sikker, men man kan godt mærke, at både tiderne og eleverne er anderledes i dag.

Jeg husker ikke nogen klassekammerat som ikke skulle i gang med en uddannelse eller aftjene værnepligt umiddelbart efter eksamen. Sabbatår og ikke at vide, hvad man skulle lave, var ukendte begreber, og jeg mener ikke, at uddannelsessituationen var væsentligt bedre i 1959 sammenlignet med i dag.

Studentereksamen gav mere status dengang. Det var et stort øjeblik, når den hvide hue blev overrakt, og uanset eksamensgennemsnittet, så havde man en fornemmelse af at have præsteret noget. Det er en del af forklaringen på, at jeg husker dimissionen.

Leif Szomlajski

Et lærerkorps af individualister

Et tilbageblik på min gymnasietid fra 1964–67 vil i dag næppe indeholde de samme momenter, som man dengang anså for væsentlige. Derfor kun et udpluk af erindringer. De første indtryk af Gladsaxe Gymnasium set gennem en 15-årigs øjne var nok, at lærerne var en mærkværdig samling. Mange enkeltindivider, som man ikke fandt eller ikke bemærkede i en folkeskole. Ingen skal hænges ud i et festskrift – men en mandlig latinlærer vil blive husket for sin hårfine sarkasme, og en nu pensioneret biologilærer for de mange festlige indfald, som i starten rystede os så dybt, at de fik os til at tvivle på, om det var et gymnasium eller et asyl for gale, vi befandt os på. Hver eneste lærer havde sine særheder, tilsyneladende uden overlappinger. En enkelt overlappning var måske, at deres faglige viden blev meget respekteret, og dette indtryk har jeg fået bekræftet sidenhen, en faglig viden, som man bare få år efter studentereksamen ærgrede sig over ikke at have udnyttet bedre. Det væsentlige for en 1.g'er var vel at »klare den«, særlig efter den første karakterbog, som ikke

havde mange lighedspunkter med folkeskolens række af fine karakterer. Hertil kom naturligvis det nye miljø, som nok i højere grad dengang med den lave gymnasiefrekvens var præget af, at man var stolt af at være gymnasiast. Begyndende akademikersnobberi? Måske – men det kunne også være den sunde stolthed over at kunne klare de første virkelige udfordringer, man mødte i sin skoletid. Endelig var festerne naturligvis væsentlige. Gymnasieforeningens blomstrede, og som medansvarlig for arrangementerne husker jeg især de idelige diskussioner med daværende rektor Helge Larsen om emnet: Spiritus eller ej. I 3.g oplevede vi iøvrigt at blive bortvist fra skolen af samme rektor. Om det nu var et spirende ungdomsoprør eller lidt overstadighed, der medførte, at 3.g'erne startede en bålbrænding af forsømmelsesprotokollerne på græsplænen (efter at det i årevis havde været en yndet sport at »tabe« dem bag tavlen) – i hvert fald blev vi dømt til at forsvinde fra skolen og ikke vise os før eksamen. Efter lange forhandlinger indvilgede rektor dog i at

medvirke i en lille afskedsforestilling. Han sammenkaldte de resterende elever til en morgensamling, hvor eneste punkt på dagsordenen tilsyneladende var en generals . . . balle p.gr.a. de famøse protokoller, men da rektor betrådte talerstolen, gik lyset ud i aulaen, og 3.g'ernes afskedshalløj blev gennemført. Man talte sig tilrette.

En lykønskning med de første 25 år er ukompliceret – men hvad skal man ønske for de næste 25? At GG ikke bliver for stort og stereotyp, og at fremtidige gymnasiaster også må møde lærere, der ikke alene i kraft af deres faglige viden, men også af deres personlighed og særheder vil kunne pirre nysgerrigheden og give så mange pudsige og gode erindringer, som jeg har været glad for at kunne trække frem.

Til lykke! *Mimi Stilling Jacobsen*

Gladsaxe Gymnasium - et erindringsglimt om de sfinxforladte ringvejsbarakker

Lad mig tilstå med det samme, at det er bedre at mindes sin gymnasietid end at stå lige midt i den. Det ville være hyklerisk af mig at sige noget andet, for jeg tilhører ikke de mange, som jeg i tidens løb har hørt udbryde med begejstring: »Årene i gymnasiet var de allerbedste i hele min skoletid!«. Sådan er der mange, der føler, men jeg er ikke en af dem. For mig var gymnasiet noget af en plage og de tre år ude ved Ringvejen en udholdenhedsprøve.

Når jeg i dag, fjorten år efter studentereksamen forsøger at finde ud af, hvad der var galt, har jeg svært ved at slå ned på en enkelt, konkret årsag, der med det samme forklarer, hvorfor mine gymnasieår var sådan en jammerdal.

En del af forklaringen skal utvivlsomt findes hos en selv. Gymnasieårene falder i de fleste tilfælde sammen med en vanskelig brydningstid i ens person- og karakterdannelse, man begynder at mærke og forstå sine egne evner, sin styrke og sine begrænsninger, men ens gang er stadig usikker, og ens modtagelighed og

åbenhed modsvares af sårbarhed og hævninger. Modningsprocessen, der finder sted i disse år, er ikke let, og man har brug for megen støtte og forståelse.

Men der var nu også noget ved Gladsaxe gymnasium, der ikke gjorde livet lettere. Det var ikke lærerkollegiet, der var noget i vejen med. Lærerne var som gymnasielærere er flest – en broget skare af temperamenter, aldre, pædagogiske evner og med vekslende viden og kunnen. Jeg havde ikke specielle problemer med nogen af dem, men kom naturligvis bedre ud af det med nogen end med andre.

Persongalleriet fra lærerværelset står temmelig stærkt prentet i min hukommelse. Zerlang med det underfundige smil, der lod en ane, at det bedste af det, han så og tænkte, beholdt han skam for sig selv. Weise, der ikke lagde skjul på, at han syntes, at han og hans kone havde gjort det temmelig godt under det socialdemokratiske storhedsvælde. Luffe med sit bemærkelsesværdige gastronomiske talent og en sjælden pæda-

gogisk evne til at lægge os svaret lige i munden til alles munterhed og ens egen forundring. Fru Engelhardt med sine meget eksotiske smykker. Rude Andersen husker jeg for hans butterfly, hans drengede smil og lidt kejtede facon og hans umådelige overbærenhed med vores afgrundsdybe uvidenhed. Fru Sommer altid energisk og velopløst og altid forurettet over, at vi ikke kunne dele hendes begejstring over de tyske bøjningers skønne, små overraskelser.

Jeg mindes mine lærere med taknemlighed og en vis forundring over, hvor de fik den tålmodighed fra, som skulle til for at holde os ud og banke viden og dannelse ind i vores hoveder, der var optaget af alt muligt andet end lektielæsning og terperi.

Min oplevelse af gymnasieårene som en pinefuld indespærring hænger nok snarere sammen med den ånd og at-

mosfære eller rettere den manglende ånd og atmosfære på Gladsaxe gymnasium i de tre år, jeg tilbragte i Ringvejsbarakkerne.

Jeg skal være den første til at indrømme, at det ved Gud ikke var nogen let eller taknemlig opgave at skabe en atmosfære af trivsel og kreativitet i de fysiske rammer, som skolen dengang måtte eksistere i. Den arkitekt, der har stået for byggeriet, skulle dømmes til at tilbringe tre gymnasieår i de bygninger, og så ville jeg gerne se, hvordan han ville have det, når han blev sluppet ud.

GG var lige så Sfinx-forladt som Memphis Station, som vi så omhyggeligt gennemgik og fortolkede sammen med Weise. Gad vide hvilke rædsler salig Johannes V. ville have gennemlevet, hvis han var blevet tvunget til et ophold ud for GG og kunne iagttage skolen fra Ringvejs-siden.

I mine øjne herskede der ingen korpssånd på skolen, ingen traditioner, intet sammenhold på tværs af klasserne, årgangene og lærer-elevbarrièren. Man kom, og man gik – færdigt arbejde. Man længtes efter week-end'erne og gruede for mandagen. Alt det spændende, inspirerende og igangsættende i de år oplevede jeg udenfor skolen, og sådan behøvede det jo ikke nødvendigvis at have været. Efter min mening skulle det ikke have været sådan.

Det hører retfærdigvis med i billedet, at GG ikke var ret gammelt, da jeg begyndte i 1.g – den omstændighed tænkte jeg ikke så meget over dengang. Desuden befandt skolen sig i en vanskelig overgangstid i de tre år, jeg gik der. Jeg nåede i en kortere periode at opleve den gamle rektor Norrild, inden han blev afløst af Helge Larsen, der gik hen og blev »den onde« som undervisningsminister i VKR-regeringen. Helge Larsen var på skolen i alt for kort tid til at præge den og nåede vist aldrig at falde rigtig til. Mellem sine mange gerninger og pligter nåede han lige at komme ind og give et hastigt håndtryk ved translokationen for årgang 1967.

Jeg ved ikke, om det i de mellemliggende år er lykkedes GG at skabe den atmosfære og ånd, som jeg savnede så stærkt i min tid. Jeg håber det, men jeg kan ikke vide det, for helt karakteristisk for den ånd, der herskede på GG, er der nemlig ingen tradition for sammenkomster med gamle elever, sådan som man har det på så mange andre gymnasier.

I dag tror jeg, at jeg ville have haft lettere ved at bære mine afsavn og lidelser, hvis ikke jeg var havnet i en klasse, der var så usandsynlig uheldigt sammensat. Den var et af de ekstreme eksempler på den skæve kønsfordeling i de nysproglige klasser med tre drenge og resten piger.

Jeg er overbevist om, at denne skævhed var skyld i, at der aldrig opstod nogle særlig gode vibrationer i det klasseværelse. Døsigheden hang som en tung dyne over vore unge hoveder og afskar os fra visionerne og fælles kreativ udfoldelse. Med nogle få undtagelser husker jeg ikke mere ansigterne eller navnene på mine klassekammerater, hvis ansigter og nakker jeg har stirret på og studeret time efter time i tre år. Det var ikke humør, fart og vid, der kendetegnede vores klasse, men sløvhed, slid og stræben med kilometervis af engelske og tyske stile, der blev udspyt uge efter uge med maskinel punktlighed i tre år.

Ingen af os kom vist til at opleve, at man kan være noget for hinanden, gøre noget i fællesskab og opdage nye verdener sammen. Betegnende nok har jeg i de forløbne år kun mødt og været sammen med en enkelt af mine klassekammerater. Alle de andre har jeg ikke set skyggen af siden den sidste studentefest. Og det er ikke nostalgi, jeg gribes af nu, da jeg tænker tilbage på dem.

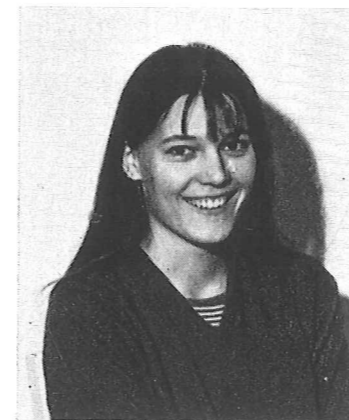
Afskeden med skolen kom som en befrielse. Nu lå verden åben foran en – adgangsbegrænsning og arbejdsløshed var helt ukendte begreber, og man kunne frit vælge mellem de mange muligheder. Det var de glade tresseres kulmination, og i sorgløshedens tegn og ombølget af det gry-

ende ungdomsoprør fortonede oplevelserne på GG sig meget hurtigt og lejrede sig på bunden af ens hukommelse. Der ville de have hvilet i fred også nu, hvis ikke jubilæet havde givet mig anledning til at drage min-

derne frem og for første gang siden 1967 at give udtryk for mine oplevelser fra dengang. Og hvis ovenstående ikke har haft karakter af en hyldest til jubilæet, så er mit »tillykke« så meget mere oprigtigt og

velment ligesom mit ønske om, at GG i de mellemliggende år har indhentet noget af det, som jeg synes blev forsømt i min tid.

Samuel Rachlin

Tænk, at Gladsaxe Gymnasium fylder 25 år - så er vi næsten jævnaldrende

GG og jeg blev færdige med hinanden i juni 1976, da jeg sammen med mine 60 kolleger fik overrakt eksamensbeviset af rektor Neumann nede i teatersalen, som var pyntet med flag og grønne grene. Efter overrækkelsen sang vi »Du danske sommer jeg elsker dig«. Så var de tre år forbi, og vi sjokkede ud i sileregnet til de ventende traktorer. Skal man tro kronikker og debatindlæg i aviserne, er der sket meget med gymnasiet på de fem år, der er gået, siden årgang 76 takkede af. Elever-

ne er blevet slidere, kammeratskabet drukner i karakerræs, der lægges kun vægt på de eksamensrelevante fag...

Om alt det er rigtigt, ved jeg ikke. Men hvis antallet af studenterhuer er lige proportionalt med studenternes respekt for deres eksamen, ja, så tog årgang 81 vist mere alvorligt på tingene end vi gjorde.

Jeg gik i gymnasiet i årene midt mellem ungdomsoprørene og den generation, som lidt smart betegnes med et »nå«, og det symboliseredes ved,

at lidt under halvdelen af os var barhovedet ved afslutningen.

Men det var også lettere at se stort på eksamensgennemsnit og lektielæsning for os, for vi tilhørte en af de sidste årgange, som ikke havde adgangsbeholdningen på de højere læreanstalter som en pisk over nakken. Medmindre man skulle være tandlæge eller dyrlæge, drejede det sig bare om at bestå, og så ellers hygge sig så godt man kunne i de tre år, gymnasiet varede.

Så årene 1973-76 på GG var stille,

fredelige og rare. Skolen havde både en kristelig og en kommunistisk forening, uden at det gav anledning til skærmydsler eller større sammenstød. Der var heller ikke meget oprør lærerne og eleverne imellem. Det eneste, der kunne bringe gemytterne i kog, var de årligt tilbagevendende ceremonier i afsides kroge af gymnasiet, når de første påskebryg kom – men det drejede sig kun om et par dage, så havde freden sænket sig igen.

Nej, jeg kan ikke komme i tanke om noget virkelig ubehageligt fra GG. Nu har man selvfølgelig en vis evne til at fortrænge de mindre lykkelige begivenheder, når man som gammel sidder og mimrer over fortiden. Men selv om jeg oprigtigt prøver at få nostalgisens rosenflor til side, er det eneste ubehagelige, jeg finder, disse evindelige ulykkelige forelskelser i 3.g-fyrene – og dem kan jeg vist ikke laste skolen for!

Gladsaxe Gymnasium i midten af 70'erne – det var Peter Plys på latin hos Zerlang. Det var Charlotte Andersens horder af løbske bananfluer. Det var ristede pølser hjemme hos Ib Lund. Det var tegneserier på fransk hos Madame Garvig. Det var Engelhardt, som selv blev helt ked af det, når hun skulle give 5 for en tysk stiløvelse. Det var udflugter til Weises sommerhus. Det var fine år, hvor det i hvert fald ikke var gymna-

siets skyld, hvis man fik stress og mavesår. Karakterræset kendte vi også kun den sidste uge inden årskaraktererne skulle gives, resten af året skiftedes mange af os til at skrive de forskellige stiløvelser, som så gik på omgang.

Men okay, det ser heller ikke ud til, at 3.a anno 1976 beriger Danmark med de helt store forskergenier. De fleste af os er endt som sygeplejersker og pædagoger, mens det kun er blevet til enkelte universitetsuddannelser. Inden for mit eget fag, journalistik, er GG sjovt nok det førende i landet: lidt under en halv snes studenter fra midten af 70'erne går på Journalisthøjskolen eller er ansat i medierne. Så på et område er vi da suveræne fremfor større og mere traditionsrige gymnasier.

Nu er jeg ved at have opbrugt den plads, jeg har fået besked på at udfylde, og jeg har skrevet helt anderledes, end jeg havde tænkt mig. Når ens gamle gymnasium har jubilæum, skal man hylde det for den kulturarv, det har skænket en. Man skal med bæven og stolthed skrive om, hvordan det opdrog sine elever til at elske fædrelandet, pligten og æren – det har jeg i hvert fald læst i mine gamle Flemming-bøger. Men alt det var ikke Gladsaxe gymnasium. Og godt det samme – jeg ville ikke bytte!

Kærlig hilsen

Anja Westphal

Lærerne ved Gladsaxe gymnasium 1980–1981

4. række: Erik Skude, Lis Lunhart, Charlotte Andersen, Svend Holm, Erik Vestergaard, Bjarke Dons, Henning Sørensen, Kai Aage Greiber, Jens Bøgeskov, Peer Amundsen, Jørgen Weise, Jens-Ole Straarup, Lars Donatzky, Ib Lund, Mette Opstrup, Keld Ragn Jensen, Johanne Winther.

3. række: Ole Rude Andersen, Hans Pedersen, Marianne Frandsen, Monique Müller, Bente Gravgaard, Marianne Gade, Birgit Bjerregaard, Carmen C. Rasmussen, Lissen Garvig, Henrik Løb, Jan Silseth, Bodil Højgaard, Vagn Ludvigsen.

2. række: Lis Engelhardt, Kirsten Ingvarsen, Anne Steensen, Jette Brøndsted, Hans Jørgen Jacobi, Grethe Parbøl, Anne Johnsen, Grethe Andersen, Eva Søndergaard Nielsen, Ettore Lolli, Ruth Wöldike.

1. række: Tine Skov, Joel Strand, Fritz Schultz, Poul Frank Jørgensen, Hugo Christiansen, Hans Neumann, Ernst Eberlein, Kjeld Djurhuus, Henrik Lærkes, Poul Zerlang.

Lærerne ved Gladsaxe gymnasium 1956

Stående: adj. Hatt Olsen, lektor Lachmann, cand. theol. Gudmand-Høyer, adj. H. Neumann, adj. Sv. Holm.

Siddende: Fru M. Hellner, rektor W. F. Hellner, adj. Lise Mordhorst.

W. F. Hellner

Svend Norrild

Helge Larsen

Hans Neumann

Skolens rektorer 1956-1981

W. F. Hellner	rektor	1956-1960
Svend Norrild	rektor	1960-1965
Helge Larsen	rektor	1965-1968
Hans Neumann	rektor	1968-

Lærerstaben 1956-1981

W. F. Hellner	1956-1960
Ruth Lachmann	1956-1965
Hans Neumann	1956-
Svend Holm	1956-
Lise Mordhorst	1956-1965
Henrik Hatt Olsen	1956-1963
E. Gudmand-Høyer	1956-1957
L. Viderø	1957-1965
Henrik Bertelsen	1957-1962
Maria Sommer	1957-1971
Annette Lange	1957-1965
Ole Rude Andersen	1957-1981
Torkil Heiede	1957-1958
Kjeld Djurhuus	1957-
Erling Skovbro	1957-1959
Svend Norrild	1958-1965
Herluf Petersen	1958-1977
Ingrid Stevnsborg	1958-1963
Henning Jessen	1958-1963

Lissen Garvig	1958-
Ib Juul	1958-
Lis Engelhardt	1958-
Benedicte Nissen	1958-1970
K. A. Greiber	1958-
Ase Møller	1958-1965
Jørgen Jacobsen	1959-1971
Chr. Frahm	1959-1966
Leif Tolstrup	1959-1965
Poul Zerlang	1959-
Marie Bjerrum	1960-1975
Jørgen Weise	1960-
Ruth Wöldike	1961-
Israel Rachlin	1963-1977
Knud Henriksen	1964-1968
Hugo Christiansen	1965-
Lis Lunhart	1965-
Grethe Parbøl	1965-
Ellen Jensen	1965-1976
Helge Larsen	1965-1968
Jette Brøndsted	1966-
Jørgen Frørup	1966-1969
Ettore Lolli	1966-
Charlotte Andersen	1967-
Ole Heerup	1967-1974
Jytte Hilden	1967-1972
Hans Jørgen Jacobi	1967-

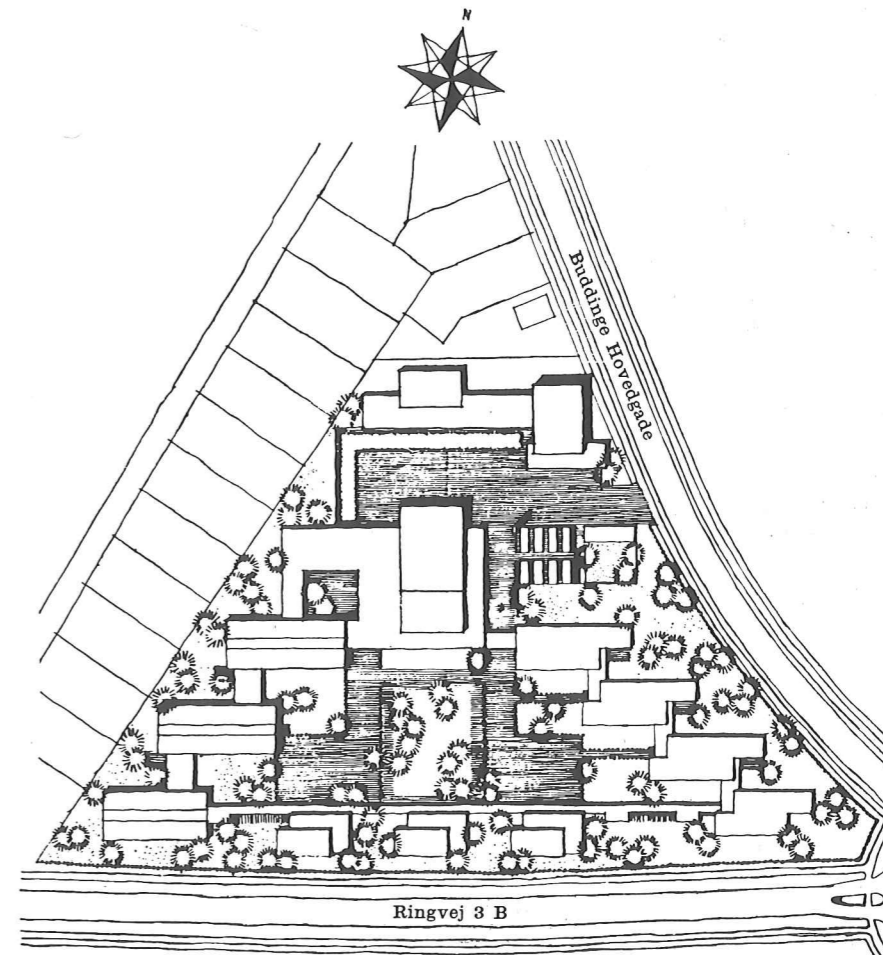
Ernst G. Eberlein	1970-1981
Kirsten Skjøtt Larsen	1970-1974
Anne Johnsen	1971-
Erik Vestergaard	1971-
Peer Amundsen	1971-
Vagn Ludvigsen	1972-
Ib Lund	1972-
Fritz Schultz	1972-
Per Sonne	1972-1977
Henning Sørensen	1972-
Keld Ragn Jensen	1973-
Anne Steensen	1974-
Johanne Winther Jensen	1974-
Kirsten Ingvarsten	1975-
Lars Donatzky	1975-
Grethe Andersen	1975-1980
Carmen C. Rasmussen	1976-
Tine Skov	1976-
Mette Opstrup	1977-
Jens-Ole Straarup	1977-
Erik Skude	1977-
Marianne Gade	1978-
Hans Pedersen	1978-
Henrik Lærkes	1979-
Henrik Løb	1980-
Poul F. Jørgensen	1981-
Joel Strand	1981-

Nogle rids af Gladsaxe Gymnasiums udvikling 1956-1981

Ved P. Zerlang

Bygningers og lokalers udvikling

I 1956 udsendte Gladsaxe kommune følgende situationsplan for et kompleks indeholdende en kommuneskole, en teknisk skole, et kulturcenter, et bibliotek og en biograf. Buddinge skole, som er taget i brug 1955, er første del af dette kompleks. Når det engang er fuldt udbygget, vil det tage sig ud, som denne situationsplan viser. Kompleksets eneste indgang fra vejene er trukket længst muligt bort fra rundkørslen. Den centrale plads giver adgang til bibliotek og biograf imod nord og til kulturcenter og skolen imod syd. Det er kulturcenter, der ligger op ad den store festsal, som er skolens centrale bygning. Imellem skolefløjene ligger 3 legepladser - den midterste skal udformes som læsehavne for de ældste elever i skolen. Hele komplekset er i øvrigt lagt an på en effektiv benyttelse af alle lokaler. Aftenskole og kulturcenter skal

foruden sine egne lokaler have adgang til skolens specialklasser, og festsalen skal tjene som kommunens store centrale samlingsal.

Skolens teknikere er:

Arkitekter: Eva og Nils Koppel, m.a.a.

Ingeniører: Steensen og Varming, f.r.i.

Havearkitekt: Knud Preisler, m.d.h.

Om lokaleforholdene de første år skriver Hans Neumann:

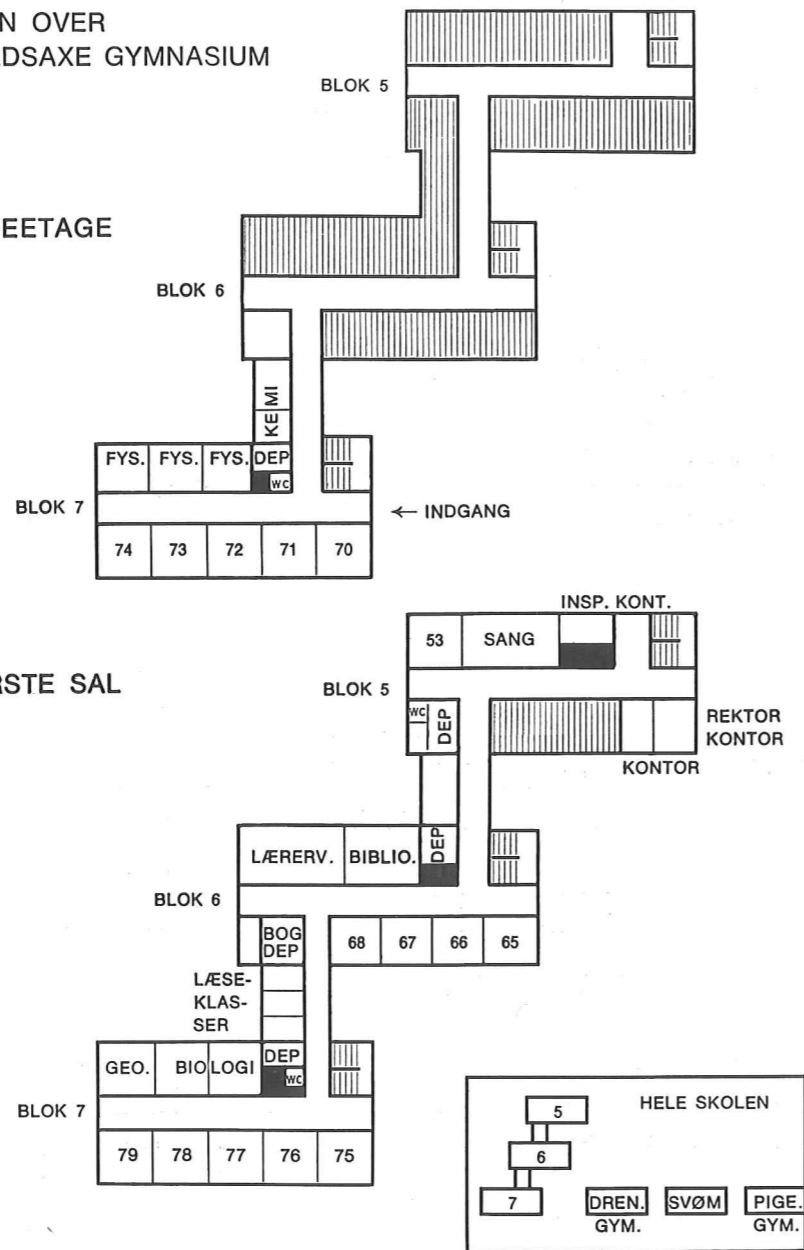
»Ifølge en skoleplan, stadfæstet af undervisningsministeriet d. 22. jan. 1957 skulle den kommunale gymnasieskole for mellemskolens vedkommende følge strukturen for kommunens eksamensskoler, og eleverne skulle ikke have anden status end de øvrige kommuneskolers elever. Dette betød samme optagelsesprocedure som for alle elever i Gladsaxe kommune.

Vi »boede« i blok 7, det vil sige bygningskompleksets yderste hjørne, dog med adgang til sangsal, gymnastiksale og svømmehal samt lærerværelse, sidstnævnte i blok 1. Lærerstaben til 2 1.g-klasser og 2 mellem-skoleklasser var ikke stor og med lidt behændighed dækkede vi alle fag.

Nu og da måtte vi dog låne en lærer, f.eks. i musik. Morgensang (hver morgen!) kunne sagtens holdes i sangsalen, hvor fysik- og matematik-

PLAN OVER GLADSAXE GYMNASIUM

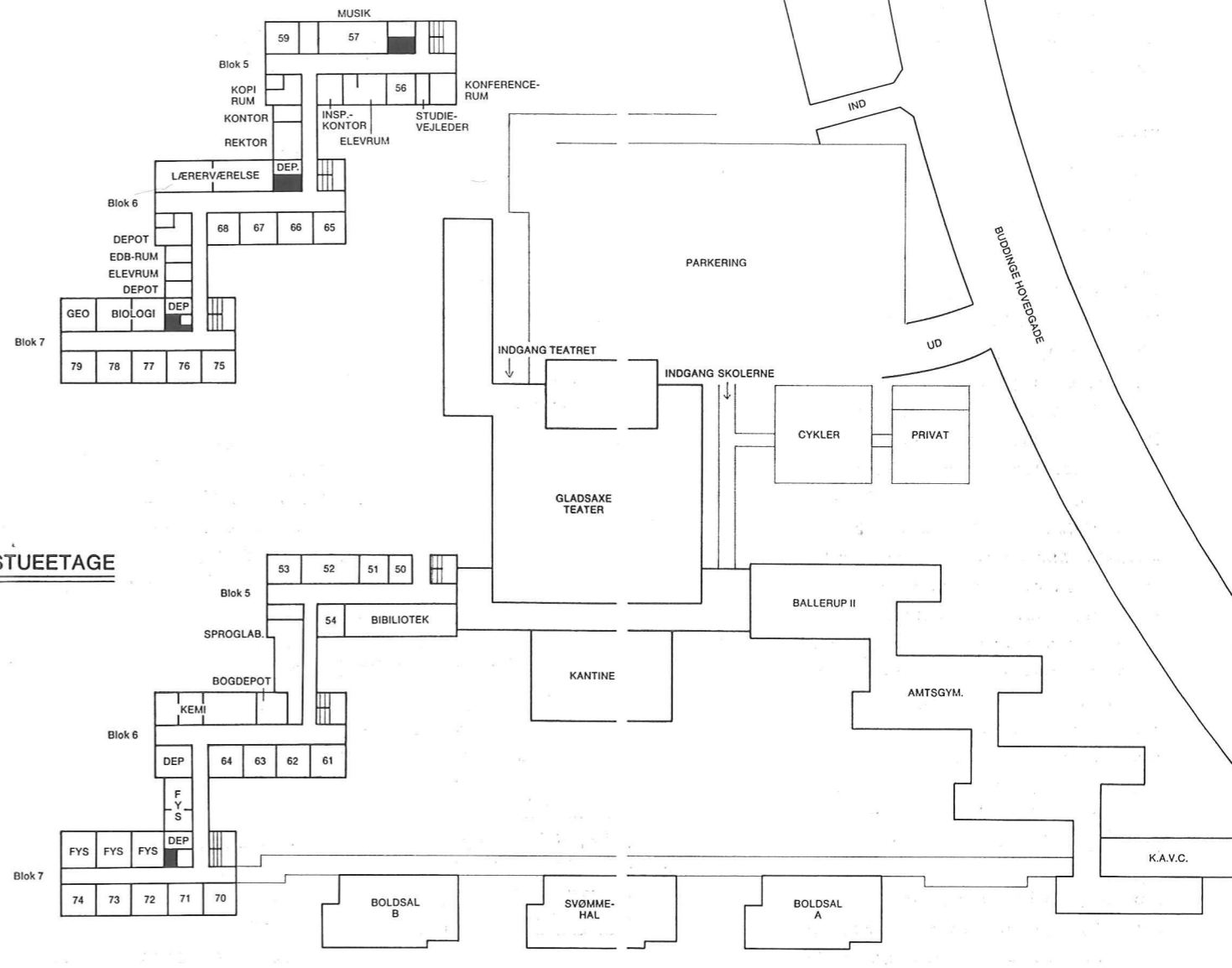
STUEETAGE

FØRSTE SAL

FØRSTE SAL

STUEETAGE

lærer Svend Holm måtte akkompagnere.

Ingen tvivl var der om, at det var en hyggelig lille skole midt i Buddinge skoles travle myretue.«

Vagn Ludvigsen skriver om lokaleforholdenes udvikling:

Indtil slutningen af 70'erne var kun en mindre del af det bebyggede areal stillet til rådighed for Gladsaxe gymnasium. Vi havde så lidt plads, at vi ifølge en kapacitetsanalyse havde en klasse mere, end der max. var plads til. Eleverne protesterede da også kraftigt, men kun sjældent over de trange forhold for undervisningen; deres interesseområde var toiletforholdene.

I slutningen af 70'erne overtog gymnasiet gradvist lokaler fra Buddinge skole, men først da de i 1980 flyttede til deres nye lokaler, kunne samtlige lokaler i blok 5, 6 og 7 benyttes (se skitse 2, s. 16 og 17). I denne periode flyttedes skolens kantine fra Buddinge-centret (Brugsen) til nye lokaler ud for Aulaen.

Adgangen til denne, som også benyttes af Gladsaxe Teater, er derimod blevet stærkt begrænset.

De vigtigste lokaleændringer de sidste par år har været følgende (se skitserne): Helt nye kemilokaler er etableret i blok 6 i de tidligere hushold-

ningslokaler, rektors kontorer flyttedes fra den ene ende af blok 5 til den anden ende, biblioteket til større lokaler i blok 5. Herudover er der etableret lokaler for studievejledning,

elevforeninger, EDB, konferencer og elevophold. Endelig må man konstatere, at man har fået 10 ekstra undervisningslokaler og sidst men ikke mindst en velfungerende kantine.

Den pædagogiske udvikling

På det pædagogiske område må man sondre mellem en udvikling, der angår det enkelte fag eller den enkelte klasse, og en almen udvikling, der vedkommer alle skolens lærere og elever. Den første rummer en sådan mangfoldighed, at vi umuligt kan yde den retfærdighed her. Vi holder os til den anden:

Skolens lille samfund er på samme måde som det store samfund præget af fastholdende og fremadpegende tendenser. Nogle søger at bevare det gamle – med ild og sværd eller blot ved at stemme bagen imod fremskridtet – andre vil ændre målene og forny midlerne. Også Gladsaxe gymnasium har mærket denne konflikt. Der er sket en udvikling på en række områder, men undertiden har det holdt lidt hårdt.

Det første forsøg på at lirke ved de

gamle rammer blev gjort med *Interessedagen*. Der var afsat én dag til løjerne, og ideen var, at man den dag skulle beskæftige sig med sin – interesse. Det gik strålende! I ét klasseværelse var der kirkestille. Der holdt skakspillerne til. I et andet analyseredes dansk lyrik af virkelig interesserede, ikke af en flok, som egentlig foretrak tandlægebesøg for dansktimer. Et tredje hold storkede af sted på fugletur i Skåne. Og så fremdeles.

Efter dagen blev der foretaget en grundig undersøgelse, som viste, at eleverne i høj grad havde interesseret sig for interessedagen. Hermed var der skabt basis for næste trin: *Featureugen*. Man havde allerede hørt om flere skoler, der med held havde praktiseret denne fornyelse, hvis formål var følgende:

1. Featureugen sigter mod at fremme skolens *trivsel*:
 - a) Skellene mellem elever i de forskellige klasser fjernes.
 - b) Skellene mellem elever og lærere fjernes, idet såvel elever som lærere deltager i det forberedende arbejde, i den praktiske udførelse og i vurderingen af resultaterne. Man kan tænke sig elever som ledere af grupper og udvalg – og lærere som »menige« i samme.
 - c) Featureugen bryder den skemabundne *rutine* – både for lærere og elever – både i timer og i fritid.

2. Featureugen kan give anledning til afprøvelse af forskellige pædagogiske midler og metoder – således en team-teaching mere rigt instrumenteret, end det hidtil har været kendt på skolen.

3. Man sigter mod samme emne fra alle sider. Herigennem opstår det af alle ønskede tværfaglige samarbejde.

Efter megen diskussion frem og tilbage valgte vi til den første featureuge det ganske omfattende tema: »Det moderne menneske«. For at pacificere kritikerne (»vi kan jo ikke nå vores pensum«) nøjedes man med at

afsætte ret få timer til fælles aktiviteter. Resten af tiden blev tilbragt i klasserne på vanlig vis. Det var så meningen, at temaet skulle smugles ind i det daglige stof, hvilket havde sine vanskeligheder i visse fag. Optakten bestod i, at 2 lærere, Zerlang og Jacobsen, holdt hver sit foredrag om det moderne menneskes situation, Zerlang i positiv ånd, Jacobsen i polemisk. Mellem de to foredrag skulle Jytte Hilden give »praktiske meddelelser«, men hun »ville sgu ikke være bøf i den sandwich!«.

Programskitse til featureugen:

Onsdag 16.12.70

08.05: Arrangørerne mødes.

09.00: Alle mødes i aulaen.

09.00–10.00: *Introduktion*.

10.00–10.30: Praktiske bemærkn.

10.30–11.00: *Frokost*.

11.00–14.00: *Ideer og natur*.

Fokus på det moderne menneske.

Team-teaching =
2 klasser + 2 lærere.

Torsdag 17.12.70

Fredag 18.12.70

09.00–14.00: *Normal skolegang*.

Den enkelte klassers lærere og elever kan evt. sammen have diskuteret,

hvad netop disse dage skal »indeholde«.

14.15–: *Musik* eller *kunst* om det moderne menneske.

Mandag 21.12.70

08.05: Arrangørerne samles.

09.00–11.00: *Gruppeafslutninger*.

11.15–12.00: Alle samles i aulaen til f.eks. Beat-afslutning.

12.00–12.30: *Frokost*.

12.30–: *Film*, der viser det moderne menneskes situation.

Alt i alt blev dette første forsøg vurderet som mindre vellykket. En slags fornyelse var dog den såkaldte team-teaching, hvor f.eks. en humanist og en naturvidenskabsmand i fællig tacklede et relevant emne.

Nu fulgte Kina-ugen, og *den* blev en succes. Her var klasserammerne brudt ned, lærerværelset transformeret til et lille tehus (summende af elever, der glædede sig over *endelig* at kunne betrede den hellige grund og i øvrigt guffede i sig af Grethe Parbøls risretter), og aktiviteten var stor. Over det hele hvilede Den Store Ror-gængers ånd. Uforglemmelig var den sidste dag, hvor et »lærerorkester« blev dirigeret af Djurhuus til »Østen er rød«, medens eleverne skrælede de populære toner.

Emneliste for Kina-ugen 1973:

Nr.	Emne	Timetal	Kontakt
1	Ideologi og samfund	6	HS
2	Kinas forfatning	6	HS
3	Menneskets rolle i samfundet	6	HS
4	Kina mellem USA og Sovjet	6	IR
5	Kina i Syd-øst Asien	6	FS
6	Bybefolkning og landbefolkning	4	PS
7	Folkekommunernes opbygn. og organisation	6	WE, PS
8	Kulturrevolutionen	6	Michael, 2z
9	Mao's indflydelse på venstrekredse i Europa	6	Kim, 3x
10	Økonomisk og teknisk udvikling	6	Scharling
11	Organisation af videnskab efter 1949	6	PA
12	Mao – et studie i persondyrkelse	4	IL
13	Kinesisk religion og filosofi	4	IL
14	Ældre kinesisk matematik	4	Ji
15	Kina i triviallitteraturen	4	Ze
16	Kinabilledet i dansk litteratur	4	Ze
17	Sammenstilling mellem moderne kinesiske noveller og propagandanoveller	6	AJ, RJ
18	Kinesiske musikinstr.; besøg på museum. Historisk museum	10	Dj
19	Kinesisk musik – traditionel og moderne	6	GR
20	Folkeernæring	6	HP
21	Gastronomi	4	Lo
22-23-			
24	Kinesisk kunst – teori og praksis	6	He, Eb
25	Kinesisk film	6	Mogens, 2y
26	Kinesisk sprog	6	Philip, 2y
27	Amerikanske propagandafilm om Kina	2	Mogens, 2y
28	Hvad kan vi lære af Kinas kvinder?	6	SL, Lu, Ga
29	Kinas industrielle udvikling	3	PS

Siden har vi haft en række feature-uger: Latinamerika, Det mellemste Østen, Energi og København. Ser man tilbage, virker de første feature-uger som den første generation af Fordbiler, medens »Energi« og »København« med deres afgrænsede emne og klare planlægning repræsenterer en mere moderne og handy type.

PROGRAM for Københavner-ugen FÆLLESARRANGEMENTER

Præcis kl. 08.15
starter arrangementerne i aulaen (teatersalen). Hver morgen med fællessang fra den københavnske sangskat, dernæst:

Mandag 08.15–09.30:
Museumsinspektør John Erichsen fra Bymuseet viser filmen »Et andet København«, der har haft premiere for nyligt – og fortæller med lysbilleder træk af Københavns historie.

Tirsdag 08.15–09.30:
Svend Løbner fra Nørrebros Beboeraktion fortæller om »Byggeren«s historie og viser lysbilleder, også fra sommerens »politislæg«.

Onsdag 08.15–09.30:
Chefen for Københavns kommunes generalplanlægning, Kai Lemberg, holder foredrag om Københavns aktuelle udvikling og planlægning.

Hvilke projekter er opgivet, hvilke skal fremmes?

Torsdag 08.15–09.30:
Overlæge Sven Heinild diskuterer børns vilkår i København før og nu. Hvilken sammenhæng er der mellem boligens standard og sundheden. Hvorfor er der overdødelighed i København?

Mandag–torsdag 09.30–14.00:
Arbejder grupperne efter deres køreplan? I har fået tildelt grupperum efter den reviderede gruppeplan, som følger på de næste sider. Husk plancher/dagbog og evt. revyindslag torsdag!

Holdfordeling til featureugen
Gruppe 1: Græsrodsbevægelser
Gruppe 2: Folketinget
Gruppe 5: Byplanlægning
Gruppe 10a: Lufthavnen
Gruppe 10b: Lufthavnen
Gruppe 10c: Lufthavnen
Gruppe 11: Københavns befæstning
Gruppe 12: Chr. IV's København
Gruppe 13: Arbejderboliger
Gruppe 15: Københavns Havn
Gruppe 17: Københavns kirker
Gruppe 18: Forurening
Gruppe 19: Kriminalitet
Gruppe 20a: Sport og fritid
Gruppe 20b: Sport og fritid
Gruppe 21a: Christiania
Gruppe 21b: Christiania
Gruppe 21c: Christiania

Gruppe 21d: Christiania
Gruppe 22a: Prostitution
Gruppe 22b: Prostitution
Gruppe 22c: Prostitution
Gruppe 23: Stofmisbrug
Gruppe 27a: Politiet
Gruppe 27b: Politiet
Gruppe 27c: Politiet
Gruppe 28: Hospitalsvæsenet
Gruppe 29: Energi
Gruppe 30: Boligforhold m.v.
Gruppe 31a: Biografer
Gruppe 31b: Biografer
Gruppe 32: Udstillinger
Gruppe 33a: Teater m.v.
Gruppe 33b: Teater m.v.
Gruppe 34a: Musiklivet
Gruppe 34b: Musiklivet

Gruppe 34c: Musiklivet
Gruppe 34d: Musiklivet
Gruppe 35a: Turisme
Gruppe 35b: Turisme

Man må sige, at featureugerne er kommet for at blive. En featureuge hvert andet år finder de fleste rimeligt.

En anden nydannelse var *Introugen* eller *-dagene*. I gamle dage ankom de nye 1.g'ere til gymnasiet og var som får uden hyrde. For at lempe *overgangen* (ifølge Villy Sørensen truet af dæmoner) har skolen indført disse introuger eller *-dage*, som efterhånden har fået en udmærket form, jfr. dette skema:

Program for introduktionsdagene på Gladsaxe gymnasium 1981

Tid	Program	Ansvarlige	Sted
1. dag:			
10.00–10.25	Velkomst v. Neumann	Neumann	Kantinen
10.50–13.00	Eleverne finder deres klasser med hjælp fra tutorer. The og wienerbrød, skemaskrivning, præsentationslege, frokost, bogudlevering (boginspektør kalder klasserne efter tur).	Tutorer	Klasserne
13.00–14.00	Folkedans. 1.g'erne deles i to grupper.	To tutorer, klasselæreren øvrige lærere Skude	Gymnastiksalene

Tid	Program	Ansvarlige	Sted
2. dag:			
08.15–09.00	Præsentation af klassens lærere. Så mange som mulig af klassens lærere hilser på klassen og fortæller meget kort om deres fag. (2.g og 3.g møder først kl. 9).	Klassens lærere to tutorer	Klasserne
09.10–12.00	Gennemgang af introhæfte v. klasselæreren, kort om elevråd, DGS-hæfte, § 25, arbejdsformer og ekstemporal-spil ved tutorer. Kort besøg af studievejleder. Frokost.	To tutorer klasselæreren ledige lærere studievejleder	Klasserne
12.00–13.00	Orienteringsløb.	PJ, Jens, Niels	Overalt
13.00–13.30	Klasseplenum om løbet. Kritik af introduge.	Birgitte Tutorer, klasselærer, klasserne.	

I flugt med introugerne kom de såkaldte *hyttetur*, hvor lærere og elever tilbringer et par døgn på vandrehjem i det sjællandske. Tanken er, at man skal lære hinanden at kende gennem diskussioner, dagligt samvær, fester – med et enkelt udmarvende orienteringsløb indlagt som strykning i lagkagen! Hidtil er det nok eleverne, der er blevet rystet mest sammen, men de har dog også set

deres lærere uden for den sædvanlige lærerrolle, bl.a. som sangere og som let desorienterede deltagere i lærer-elev-sketcher. En perspektivrig nydannelse har været de tværfaglige sprogkurser, hvoraf vi har haft flere for 1.g's elever. Lærere og elever er i høj grad gået til sagen, men endnu mangler det udmærkede projekt sin endelige form.

EDB-alderen kommer til GG

Et kapitel for sig er de tekniske hjælpemidler, som har udviklet sig stærkt i perioden. Vi vil her demonstrere den tekniske udvikling med en historisk oversigt over skolens forsøg på at komme ind i EDB-alderen. Svend Holm skriver:

»1956: Når man i dag ser tilbage til gymnasiets start, er det med nogen forbløffelse, man opdager, at det også var starten på EDB-alderen i Danmark.

Den første danske datamat »DASK« blev bygget med radiator af det ny-stiftede »Regnecentralen« og indviet 1957. Transistorens fremkomst i 1952 muliggjorde meget hurtigt bygningen af de store computere.

1963–67: Interessen for dette nye område voksede hurtigt frem hos elever og lærere. Fysiksamlingen anskaffede apparatur til demonstration af de grundlæggende principper, da man på dette tidspunkt troede, at den nye elektronik skulle indgå i undervisningen.

1967: Den første demonstrations-computer fra det tyske firma Phywe kom til Danmark, og vi var så heldige gang på gang i de kommende

år at få den gratis til låns af vort fysikfirma »Buch & Holm«. Med udgangspunkt i denne maskine blev der undervist i datamaskinens opbygning.

1968–69: Fysiklærerne var nu blevet så nysgerrige, at de uddannede sig i sproget Algol på regnecentralen, og der blev af lektor Jørgen Jacobsen afholdt et par studiekredse med god tilslutning, selv om eleverne kun på kursets sidste aften fik lejlighed til at prøvekøre et lille program på Regnecentralen.

1969–70: Det var nu muligt via telefonnettet at få oprettet terminaltilslutning til ØK og til KEC. Gymnasiet ansøgte derfor Gladsaxe kommune om en bevilling hertil, samtidig med at lærerne uddannede sig i de to sprog Basic og APL/360. Endelig i foråret 1970 lykkedes det os sammen med Søborg gymnasium at få bevilget penge til terminalkørsel hos KEC.

Der blev oprettet studiekredse med en overvældende tilslutning, men da hele undervisningen skulle afvikles på én terminal, kølnedes interessen meget hurtigt på grund af køproblemet, og kun ca. 20–25 elever blev ved.

1970–72: Vi fysik- og matematiklærere drømte nu om de nye små mini-

computere, som var kommet på markedet, og som kunne klare flere terminaler samtidig. Vi var så heldige i kortere perioder at låne demonstrationsanlæg fra Regnecentralen og fra Hewlett Packard, således at små studiekredse kunne afvikles, samtidig med at vi hvert år ansøgte om vor egen minicomputer.

1973–74: Vi fik tilladelse til sammen med Søborg gymnasium at leje et anlæg hos Regnecentralen, således at anlægget kunne flyttes hver 14. dag.

1974–76: Gymnasierne blev overtaget af amtet. Vor ansøgning hertil blev velvilligt modtaget, men pludselig ønskede amtet en fælles løsning for alle fem amts-gymnasier. Der nedsattes et udvalg, og vi arbejdede med at samle oplysninger og diskutere problemerne. Den 1. juni 1976 afleveredes resultatet til amtet. Konklusionen var nøjagtig den samme som i 74!

1976–78: Amtet ønskede imidlertid en mere central løsning, og der nedsattes et nyt udvalg med et nyt kommissorium. Udvalget kom nøjagtig til samme konklusion som i 74 og 76, blot drejede det sig nu om en mikrocomputer i stedet for en minicomputer. I alle disse år klarede vi vort kørselsbehov ved at afholde studiekredse på DTH og Søborg gymna-

sium samt ved at anskaffe en af de første programmerbare regnemaskiner. I disse år dukkede også lomme-regnerne frem og overtog noget af en computers virkefelt.

1978: Amtet valgte en central løsning med en mikrocomputer opstillet hos Kommunedata og via telefonlinier forbundet til terminaler på de fem gymnasier. Der viste sig imidlertid så mange vanskeligheder ved systemet, at firmaet måtte tage anlægget tilbage, da det ikke kunne opfylde kontrakten.

1979–80: Amtet bestemte sig endelig til selvstændige små anlæg på hver skole leveret af DDE, og dem har vi nu haft i 1½ år. Erfaringerne har i det forløbne år været ganske gode, selv om vi kun er i stand til at køre ét sprog, Comal, som er en videreudvikling af Basic. Anlægget kan udvides, så vi håber i de kommende år langsomt at udbygge systemet både med hardware og software. For tiden består vor hardware af en mikrocomputer med to diske som ydre lager, en printer og 5 skærmterminaler.

1981: I øjeblikket accelererer udviklingen med nye generationer af mikrocomputere, som via fjernsyn, vaskemaskiner, tyverialarmer o.s.v. vil gennemtrænge vor hverdag, hvad enten vi vil eller ej.«

Den kulturelle udvikling

Skolens opgave er at formidle kultur til eleverne. Dette foregår i vid udstrækning i timerne, men også uden for disse trives et kulturliv, som ytrer sig på mange måder, og som vi vil belyse med nogle eksempler.

Djurhuus skriver om musiklivet:

»Når jeg tænker tilbage på mine 24 år som musiklærer ved Gladsaxe gymnasium, melder et utal af minder sig, først og fremmest om herlige musikglade elever, fagkolleger, musikpædagoger, medhjælpere og personer fra musiklivet uden om os, som alle har medvirket til, at en lang række dejlige koncerter, forestillinger og andre musikarrangementer har kunnet realiseres.

Jeg tænker på de årlige forårskoncerter, juleafslutninger, translokationer, featureuge-indslag og viseaftener her på stedet, vores deltagelse i kommunale festival-koncerter, radio-udsendelser og en række kirkekoncerter i de omkringliggende kirker, hvor vi har medvirket. Alle de mennesker, der har været inddraget i alt dette, musikinstitutioner samt Glad-

saxe kommunes kulturudvalg, huskes af mig med stor glæde og taknemlighed. Ingen navne nævnt – ingen glemt.

Enkelte markante »musikbegivenheder« skal nævnes. Gymnasiets kor, som vi startede op i 1960, viste hurtigt at kunne klare ganske krævende opgaver både alene og i samarbejde. Operaforestillingerne med Gluck's »Orfeus«, Menotti's »Amal og Nattegæsterne« og Sv. E. Bäck's »Tranefjerene« huskes bedst. For vores kor var nok den vellykkede Skotlands-turné i 1970 højdepunktet, eller de store opførelser sammen med andre gymnasiekor og professionelle orkestre af f.eks. Gade's »Elverskud«, Carl Nielsen's »Fynsk Forår« eller Orff's »Carmina Burana«. Også genrer som Bernhard Christensen's jazz-oratorier, forskellige musicals og rock-operaer har vi dyrket med stort udbytte, og her husker lærerkollegiet nok bedst den western-musical, de opførte for et par år siden.

Alt i alt forekommer det mig at have været 24 brogede og spændende år med musik på Gladsaxe gymnasium, men hvor jeg selvfølgelig håber at berigelsen ikke kun har været min.«

Skolekomedier 1956–1981

Et andet vigtigt element i kulturlivet har været skolekomedierne. Vi hid-sætter en liste over periodens opførelser:

1958 – Holberg: Ulysses von Ithacia.
Instr.: L. Mordhorst,
H. Berthelsen.

1959 – Du kan ikke tage det med dig.
Instr.: M. Sommer,
B. Sommer-Rasmussen,
K. Djurhuus.

1960 – Romain: Knock eller
medicinens trumf.
Instr.: H. Jessen.

1961 – Benzon: Moderate løjer.
Instr.: B. Hanskov.

1962 – Holberg: Barselstuen.
Instr.: M. Sommer.

1963 – Soya: Parasitterne.
Instr.: O. Rude Andersen.

1964 –

1965 – Coward: Min kone spørger.
Instr.: P. Zerlang.

1966 – Mihura: De tre klaphatte.

1967 – Anouilh: Den forelskede
kamphane.
Instr.: Y. Grønkjær.

1968 – Shakespeare: Helligtre-
kongers aften.
Instr.: J. Gamst.

1969 – Ionesco: Kongen skal dø.
Instr.: W. Kandel.

1970 – Frisch: Don Juan eller
kærlighed til geometrien.
Instr.: W. Kandel.

1971 – Weiss: Forfølgelsen af og
mordet på Jean Paul Marat,
opført af skuespillertruppen
på hospitalet i Charenton
under ledelse af hr. de Sade.
Instr.: W. Kandel.

1972 – Molière: Scapins rævestreger.
Instr.: W. Kandel.

1973 – Goethe: Faust.
Instr.: W. Kandel.

1974 – Elevrevy: Næste uges TV.
Instr.: J. J. Sebastian.

1975 – Foster: Tom Paine.

1976 – En gruppe under Næstved
Amatørscene: Den næste dør.
Instr.: Donald Axel.

1977 – Joel Strand o.a.: Hvis det
lykkes.
Instr.: L. Garvig, J. Strand,
G. Andersen.

1978 – Gynther Hansen: Verdens
største klasse.
Instr.: L. Garvig,
G. Andersen, Margit Koch.

1979 – Ayn Rand: Natten den 16.
januar.
Instr.: F. Visti.

1980 – Poussin: Lykken er svanger.
Instr.: F. Visti.

1981 – Mihura: De tre klaphatte.
Instr.: H. Løb, M. Gade,
J. Silseth.

Denne liste over opførelser viser tydeligt nok, at der har været delte meninger om, hvad og hvordan en skolekomedie skal være. På den ene side står ønsket om en hjemmeproduktion, frembragt af elever og lærere. Selve teksten bør være egen avl, jfr. Joel Strands vittige monologer i »Hvis det lykkes«. Hvad man måtte tabe i kunstnerisk disciplin og vision, genvinder man ved følelsen af selv at have frembragt og solgt varen (»Buy Danish!«). Som eksempler har vi opførelserne fra 1974 og 1976. På den anden side står så kravet om, at man skal nå så højt et kunstnerisk niveau som muligt. Her undgår man ikke at nævne periodens mest spændende og betydningsfulde indsats. Kandel-opførelserne fra 1969–1973. Om sine intentioner og sin praksis siger Kandel selv:

»Skolekomedie – en årlig pligt ... eller en årlig fornøjelse«

»Det hele begyndte med de hellige tre konger, – da de sammen med Amahl, moderen og Pagen mødtes med Gladsaxe gymnasiums kor.

Det fortsatte med »Le Roi se meurt«, – hvor en desperat kamp med tiden skabte et enestående team, hvor forskellen mellem den professionelle og aktørerne ophævedes i fælles slid og fælles samvær om at nå det umulige; at præstere en perfekt forestilling på fire uger.

Jeg tør vel nok, – nu, hvor jeg ser tilbage på januar 1969, – påstå, at mage til kampånd skulle man lede længe efter. Kampånden fortsatte uger efter stykkets opførelse, men nu var det lettelsens champagne-berusende uimodståelige glæde, der fik det lille team til at fortsætte festen, – indtil eksamensklokken begyndte at falde i slag.

Så fik jeg en forsigtig forespørgsel, om jeg kunne tænke mig at fortsætte. Jamen, kæreste venner, om de blot vidste, hvor jeg håbede, at man ville spørge mig. I den tid jeg arbejdede med »Kongen skal dø«, kom jeg så langt bagud med mit eget arbejde, at jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle nå at indhente det, men hvad gjorde det, når jeg så opdagede, at den måneds »Konge-død« havde givet mig en foryngelseskur, der medførte, at jeg bedre kunne tage mine sædvanlige (professionelle) aktørers »små luner« som et krydderi på tilværelsen. Om disse »luner« kunne jeg nu småmumle (– for man siger ikke så meget højt i vor branche); »kære

dog, så skulle I have prøvet at lære det hele på en måned«. Egentlig ville jeg gerne i 1970 have spillet et ædelt gammelt stykke med en alder på sådan cirka 2000 år. Forslaget faldt også i god jord blandt de kommende aktører på Gladsaxe, men det viste sig imidlertid, at stykket var så korrekt oversat, at det ville have ændret mange menneskers syn på, hvor fornem antikkens tid egentlig var. Resultatet ville have været en både saftig, festlig og meget uartig forestilling, men når nu antikken ikke helt må afsløres – Det kgl. Teater gør det i stedet i en af de kommende sæsoner – gik vi til middelalderen, hvor vi fandt »Don Juan eller Kærlighed til Geometrien« omdigtet af Max Frisch.

I dette stykke medvirkede ca. 20 personer, men trods den voldsomme vækst i medvirkende i forhold til 1969's 6 personer lykkedes det alligevel at skabe det teamwork igen, der var udsprunget af glæden ved at være sammen og glæden ved at skabe noget.

Se nu begyndte det jo at blive tradition, og traditionen blev for alvor grundfæstet med »Marats død . . .«. Alle, der så stykket i Gladsaxe gymnasiums opførelse, er enige om, at det var fænomenalt gjort af den flok hedsporere, der med dødsforagt kastede sig ud i meterlange replikker og monologer.

Her var næsten 70 mennesker på scenen, og igen fungerede det hele som smurt; ikke mindst fordi den blandt eleverne udvalgte »direktør« gjorde et uvurderligt arbejde som organisator.

Ved alle »mine« forestillinger på Gladsaxe gymnasium har jeg haft en fantastisk støtte i de skiftende »direktører«, som har ordnet alle de tusinde små og store besværligheder, der altid er forbundet med teaterarbejde.

Og nu i år, Molière: »Scapins Rævestreger«. – Igen efter traditionen, igen med en »direktør«, der tager sliddet med at organisere. Denne »direktør« er vel nok den af de deltagende elever, der for alvor lærer, hvad det egentlig drejer sig om: hvad det vil sige at have et ansvar for, at det hele kan fungere. Og noget af det væsentligste ved disse skolekomedier er jo netop det at lære, hvordan man får et fællesskab til at virke – til at skabe noget.

Ja, ja, det er alt sammen meget fornøjeligt, men der er en ting, jeg gerne vil slutte af med at sige: Dér, hvor en skoleleder griber chancen for at skaffe kunstnere ind i et samarbejde med gymnasieelever, dér er skabt en mulighed for at lære dem, hvad der ligger bag den fuldt færdige præstation, og de unge, der så går i teatret, kan med god ret sige: »Vi ved nok, hvordan det kan gå til inden premi-

eren«, og det er mere værd, end man måske rent umiddelbart forestiller sig.

Blot der er fantasi og mod hos de ansvarlige, er det inspirerende at opleve, hvor langt man egentlig kan samarbejde med den flok, der ellers knurres så meget over.«

Det kan ikke nægtes, at tilskuerne undertiden følte et vist misforhold mellem den forhåndenværende, højst ujævne lokale talentmasse og mesterinstruktørens syn på, hvordan kunstværket rettelig burde forløses. Et eksempel så godt som nogen var opførelsen af Faust, der netop havde store dyder og visse lyder. I hvert fald adskilte den sig himmelvidt fra en uskyldigere tids skolekomedier, der som højdepunkt ufravigelig havde en elskovscene, hvor førsteelskeren og hans blussende pige afleverede deres replikker og gestus med en lammet forknythed, der stod i mærkværdig kontrast til det levende *touch*, som man normalt kan iagttage ved skoleballerne.

Efter at vi har måttet forlægge residensen fra Gladsaxe Teater til kantinen, må man nok påregne, at det ærgerrige kunstneriske mål må vige for en elskværdig amatørisme, med deraf flydende pædagogiske fordele.

Skoleblade

Der har også været et antal *skoleblade* i perioden. Blandt disse nævner vi med hæder *Oculus*. I modsætning til ældre tiders naive skoleblade, der i det væsentlige gav sig af med at karikere lærere og kortlægge elevs erotiske aktiviteter, var dette blad engageret i tidens (tressernes!) problemer, skarpt i analysen og provokerende i formen. Naturligvis skrev man også om skolens problemer, f.eks. følgende:

Hvor har I gjort af jer selv?

Kommer VI hinanden ved?

Trivsel på arbejdspladsen? Gymnasiet, vores arbejdsplads!! Lærere og elever.

Vi elever går på gymnasiet. Det er »bare« 3 år der skal overstås, men vi skal også helst leve i de 3 år. Ska' vi gå rundt som robotter? Tør vi ikke vise hvad vi føler for hinanden – og for de små og store ting i hverdagen? Vi er så pæne, og vil helst ikke ha' ødelagt det indtryk hos »de andre« ved et spontant følelsesudbrud. Vi er bange for at sige ting forkert, bange for at åbne os! Hvorfor? Er det forkert at ha' en anden mening end de andre, eller si'e ting der er mindre heldige?

Demokrati, tolerance, samtrivsel,

mennesker der går op og ned ad hinanden *hver eneste dag!*

Vi skal prøve at acceptere hinanden med alle vores fejl og mangler, forskellige interesser o.s.v., høre på hinandens meninger. Det ku' jo være at Sofus' store interesse for krybdyr ikke var så kedelig endda, og at han egentlig var en meget skæg og hyggelig fætter!!

Vi er alt for tilbøjelige til at give hinanden stempler med det samme, og så er vi allerede låst fast, og har gevaldig svært ved at vise at vi ikke bare er »sådan«.

Karen Hylander, I.b.

Oculus, efteråret 1969.

Der blev også eksperimenteret med illustrationer. I begyndelsen af tresserne introducerede man *The Naked Look*, hvilket vakte en ikke ringe bestyrtelse, og også collagen arbejdede man med.

Lutter positiviteter var der ikke tale om. Det skete, at man tangerede den gule presses område, og ved en enkelt lejlighed måtte redaktørerne – som martyrer for ytringsfriheden – tilbringe 4 dage, om ikke i brummen, så dog i hjemmet. Dette hindrede dem dog ikke i at tage fat med fornyet kraft, efter at de var vendt tilbage til skolen.

De senere skoleblade – især *Stormen* – har fulgt *Oculus'* linie, med vægten lagt på alment debatstof, men dog således, at den lærercentrerede satires hestehov stak tydeligt frem.

Omgangsformernes udvikling

I den daglige omgangsform er der sket betydelige ændringer i løbet af de 25 år. Engang i tresserne stod en lærer i begyndelsen af en time over for en tilmalet tavle og mumlede noget om, at man tidligere havde haft

en ordensduks. »Ja«, lød det ildevarslen fra klassen »men de tider er forbi!«

Efterhånden var der meget, der var forbi. Endnu i slutningen af halvtredserne rejste selv 3.g.'erne sig for yngste lærer. Nu ligner klasserne Fredericia banegård, når en lærer kommer ind. Og tiltaleformerne! Når man i dag møder ældgamle elever, siger de stadig *De* og *hr.* Selv sagde de fleste lærere dengang *du.* Nogle »progressive« lærere søgte at gennemføre demokratiet ved at sige *De* til eleverne, ligesom eleverne sagde

De til lærerne, men efterhånden begyndte dutteriet at brede sig, og man kunne i overgangsperioden opleve, at visse lærere blev ved med at sige *De*, medens deres elever sagde *du.* I dag ville ingen elev eller lærer *drømme* om at sige *De*, og selv hos de ældste lærere begynder fornavnene at komme ud af mølposerne: Theodor, Claudius, Victorinus, Adelheid, Clotilde, Leontine, og hvad den ældre årgang nu ellers sådan går rundt og hedder.

Det kan noteres, at Gladsaxe gymnasium fra starten havde indrettet sig på den kommende demokratiseringsproces, bl.a. ved, at gamle tiders højtpragende katedre var erstattet med borde i højde med elevernes. Kun de længste lærere kan, når de sidder ved bordet, opretholde illusionen om at skue ud over mængden. Resten må forlade katedrets tryghed og begive sig ud på en farefuld færd mellem elevbordene.

Anvendelsen af disciplinære midler er blevet stærkt indskrænket i løbet af vor periode. Håndspålæggelse ville i dag nærmest svare til kannibalisme, eftersidning ville blive betragtet som en (dårlig) vittighed, afskrift som en levning fra barbariet. En speciel straf fortjener at mindes på dette sted. I begyndelsen af tresserne havde vi mulighed for at dekretere, at de elever, som kom for sent, skulle møde et kvarter tidligere

om morgenen, under kontrol af ydre eller indre inspektør. Tilsyneladende en moderat indgriben, men i virkeligheden en straf, som skal have rystet hele familier, idet de måtte se deres mangeårige morgenritualer blive bragt i ulave af den søvnige søn eller datter.

Tradition og opbrud

I den forløbne tid har vi set traditioner blive til, og samtidig har vi set opbrud fra det gamle.

En af de »traditioner«, som ikke fik en lang levetid, var forårsballet. Jeg tror, at det døde kuldedøden. Det kul-

minerede med fakkeltog og båltale i skolegården. Normalt var der band-sat koldt, hvis man ikke stod helt inde ved eller måske i bålet.

Da båltalen blev holdt på et sent tidspunkt, måtte båltaleren stå for adskillige svedne tilråb fra folk, som ad kunstig vej havde sørget for den fornødne indre varme.

Til gengæld kom lanciers'en for at blive. Den dag i dag oplives skoleballerne af kvadrillernes muntre udfoldelser. Ikke just virtuos formationsdans, men manifestationer af entusiasme og frygtindgydende energi. En anden glad tradition er middagen med 3.g.'erne og revyen dagen der-

på. Det er foretagender med megen lystighed, men på en baggrund af skummel alvor: Efter revyen får eleverne at vide, hvilke fag de skal op i! Det er også tradition, at Neumann figurerer i revyen (skuespilleren har så måttet regulere sin personlige hårpragt), ligesom det er blevet tradition, at den mest strikkende pige i 2.g. får en vandrepokal. I de sidste år er det endog – af uransagelige grunde – blevet tradition, at pokalvinderen ikke er at finde, når pokalen skal overrækkes.

En relativt ny tradition skyldes Vagn Ludvigsen, som her fortæller om skovturens tilblivelse og udvikling:

»I midten af 70'erne genoptoges det tidligere traditionelle festarrangement: »Skovtur for elever og lærere«. Den første tur udgik fra Lyngby Lokalstation med skinnebus til Mølleåen. Et orienteringsløb med syv til otte poster, indeholdende en række spørgsmål udformet på sædvanlig Zerlang-vis, førte lærere og elever udmattede og forvirrede frem til den store fodboldbane ved Rådvaad. Her udkæmpes traditionelle lege, samt en turnering i Gladsaxe-fodbold. Dette spil foregik på fodboldbanen med ca. 50 elever på hvert hold, og der spillede med 6 til 7 bolde ad gangen. Reglerne var simple: Benspænd var forbudt, og ellers gjaldt det blot om at få bolden i mål. Overdommer

Greiber dæmpede gemytterne med sit røde kort.

De følgende ture gik på cykel til Eremitagen og med båd til Frederiksdal, men forløb stort set derefter på samme vis som den første tur.

Den næste skovtur lå på et noget højere niveau. Eleverne blev bragt frem og tilbage med luxusbus, fro-

Ved ballet førte rektor op med en pige fra 1. mellem, som man ser af dette rørende foto:

kostanretninger på fine hvide duge blev indtaget af mange, især pige-grupper, og det brutale Gladsaxe-fodbold blev erstattet af det mere elegante pufbold.

Om den sidste tur, som gik til Fri-landsmuseet, bør det nævnes, at eleverne var yderst tilfredse med at blive ført igennem dette nye og forjættede område.

Der er også sket forandringer.

Tidligere krævede hensynet til elevernes helbred, at de var ude i fri-kvartererne, men de tider er forbi. Det moderne samfunds forurening har åbenbart gjort dem så resistente, at de nu kan tåle alle former for indeklemte atmosfære. De er glade, bare de ikke er ude. Ingen ydre inspektor behøver mere at studere næste dags vejrberetning med den faretruende mulighed: *Tøsne!*

Det fælles samvær mellem lærere og elever ytrede sig tidligere under morgensangen, der forstummede i løbet af tresserne, idet man efterhånden kun hørte rektorernes røst gjalde i mikrofonen. Nu har vi morgensamling, én gang om ugen, hvor lærere og elever giver meddelelser, og hvor en klasse undertiden forsøger sig med en sketch eller lignende.

I de første år klædte eleverne sig ud den sidste skoledag, som dette smukke billede viser:

Som Gladsaxe's svar på de københavnske studenters dans om »Hesten« praktiserede man de første år kædedans omkring »den afklædte skatteborger«. I de senere år er denne tradition droppet.

Gladsaxe Gymnasium i fortid og fremtid

Af Preben Lassen, formand for undervisnings- og kulturudvalget i Kbh.s Amt

Fysiske rammer

På en tur ad Ringvej III fra Glostrup til Buddinge møder man 3 forskellige amtskommunale bygninger af vidt forskellig karakter og baggrund. Københavns amtssygehus i Glostrup er den første bygning, som markerer sig. Sygehuset er blevet til efter en arkitektkonkurrence i begyndelsen af 50'erne. Finske arkitekter har i dette

århundrede gjort sig gældende blandt verdens bedste, og de har især vundet fodfæste i USA. Amtssygehuset i Glostrup er et af de ret få eksempler i landet på finsk arkitektur. Konkurrencen blev vundet af Marthta og Ragnar Ypyä og Veikko Malmio. Bygningen er funktionalistisk i sit præg og – trods sin størrelse – »beskeden« i sit udtryk.

Det er måske ikke netop beskedenhed, som præger den næste bygning. Amtssygehuset i Herlev er i sigte allerede inden man forlader Glostrup.

Hvor sygehuset i Glostrup afspejler en funktionalistisk tankegang, så er det 60'ernes vækstfilosofi som kan læses i sygehuset i Herlev. Byggeriet er opført fra 1970 og det er projekteret af arkitekterne Gehrdt Bornebusch, Max Brüel og Jørgen Selchau.

Umiddelbart før krydset med Buddinge Hovedgade dukker det 3. bygningskompleks op. Det er Gladsaxe gymnasium, som ses bag den række træer, der adskiller bygningerne fra Ringvejen.

Dette byggeri markerer sig ikke så kraftigt udadtil som de to sygehuse. Det skal opleves indefra. Her vil det vise sig, at der er flere funktioner i samme anlæg. Byggeriet består af små hvide huse med et sydlandsk præg, og de rummer p.t. to gymnasier, et teater og et voksenpædagogisk center. Den oprindelige bygherre er Gladsaxe kommune og byggeriet blev af arkitekterne Eva og Nils Koppel projekteret til folkeskole, gymnasium og teater. Det er dermed et af de få eksempler på et lokalt kulturcenter, som man har talt om, men kun i få tilfælde realiseret.

Byggeriet er opført i perioden 1955–65.

Gladsaxe gymnasium startede i 1956 som kommunalt gymnasium.

I 1973 overgik gymnasiet fra kommunalt til amtskommunalt regie. Samtidig startede forhandling mellem kommunen og amtskommunen om amtskommunal overtagelse af hele bygningskomplekset.

I 1980 blev en ny Buddinge Skole taget i brug, og Ballerup II amts-gymnasium, (fra 1. august 1981: Borupgård amts-gymnasium) og Københavns Amts Voksenpædagogiske Center overtog Buddinge Skoles hidtidige lokaler i Blokkene I-IV.

I 1983 flytter Borupgård amts-gymnasium til egne og permanente lokaler i nybyggeri i Ballerup, og herefter vil forberedelseskursus Gladsaxe med eksamensundervisning for voksne overtage de fraflyttede lokaler.

Forhold til lokalområdet

Det er et væsentligt mål for Københavns amtskommunes udbygningsplanlægning at sikre tilstrækkelig gymnasiekapacitet såvel i hele Stor-københavn som i de enkelte lokal-områder.

En sådan målsætning er medvirkende til, at gymnasieskolerne i stigende grad bliver distriktsskoler.

Gladsaxe gymnasium blev etableret forud for den amtskommunale ud-

bygningsplanlægning, men da dette gymnasium kan karakteriseres som en typisk distriktsskole, har der ikke været problemer vedrørende dets indplacering i amtskommunens planer.

Gladsaxe gymnasiums »distrikt« er ligesom flere andre omegnsgymnasiers ditto primært bestemt af hovedstadsområdets trafiksystem.

Gymnasiet ligger således ikke i centrum af sit distrikt, men derimod for enden af dette, på »knoen« af en af trafiksystemets »fingre«.

Distriktets lokalisering fremgår af følgende generelle rekruteringsmønster:

Kommune	Gladsaxe gymnasiums andel af samtlige gymnasie-elever med bopæl i:	Andel af elever på Gladsaxe gymnasium med bopæl i:
Gladsaxe	25 %	45 %
Værløse	45 %	45 %
Ialt	70 %	90 %

Den midlertidige placering af Amtsgymnasium Ballerup II i Buddinge-komplekset har medført en lidt større spredning af Gladsaxe gymnasiums elever, men med udflytningen af det midlertidige gymnasium til Ballerup i 1983, vil det skitserede, generelle

rekruteringsmønster igen formentlig blive dominerende.

En yderligere udvikling af Gladsaxe gymnasium i retning af en distrikts-skole synes alene mulig igennem et øget gren- og fagudbud med vægt på f.eks. musik, dramatik og trediesprog.

Fra midten af firserne sker der et stærkt fald i rekrutteringsgrundlaget for gymnasierne – elevtilbagegangen kendes jo allerede fra folkeskolen. Samtidig kan der, det er bebudet af undervisningsministeriet, forventes nogle strukturændringer i gymnasierne. Retningen for dem, vides der ikke meget om – så det kan blive spændende.

Men for Københavns amtskommune er kendsgerningerne: at Gladsaxe gymnasium fortsat skal være »distrikts-skole« for Gladsaxe, og at Buddinge-komplekset fortsat – med gymnasium, teater, forberedelseskursus og voksenpædagogiske kurser – skal fastholdes og udbygges som et lokalt kulturcenter.

Preben Lassen

Redaktion:
Fritz Schultz - Poul Zerlang

Ansvarshavende:
Hans Neumann

Tryk:
Frede Rasmussen, København